

[Bjerre.]

jeg tror ikke, at vi kan sikre os noget videre herimod. Efter mit skøn er der kun et enten-eller.

Det store flertal på den danske rigsdag har valgt at gå med ind i Atlantpagten med alle dens forpligtelser, bl. a. den forøgede oprustning, og vi er ikke gået med til det, fordi vi ville nogen krig; vi har netop ønsket at gå ind i Atlantpagten med dens større militærapparat for at undgå krig, og vi vil ikke alene søge at undgå krig, men vi vil også søge at undgå besættelsen. Derfor er det, vi på alle mulige måder vil give de skiftende regeringer midler i hænde til at gribe ind overfor personer, der kan tænkes at ville forberede en besættelse; de skal med sikkerhed vide, hvad de udsætter sig for. Udfra dette synspunkt kan der for mig ikke være nogen tvivl om, at vi må ruste os, også på det strafferetlige område, og det er min faste tro, at jo mere vi ruste os, jo ringere chance bliver der for, at der overhovedet bliver brug for det ene eller det andet; hverken det militære beredskab eller det strafferetlige, og det er jo i og for sig også det, vi håber, for man giver unægtelig ikke straffelove for at få så megen anvendelse for dem som muligt, de skulle helst virke på den måde, at de forhindrer deres anvendelse.

Disse lovforslag, der er så vigtige og så betydningsfulde for mange livsskæbner, kommer nu efter en gennemgribende og grundig behandling i folketinget til behandling her i landstinget, altså til et andet ting, som atter gør dem til genstand for analyse og dissekering i alle enkeltheder, og forslagene vil i udvalget blive behandlet af dygtige lægmænd — jeg må nok have lov at bruge dette udtryk, skønt der er så mange andre i udvalget, som man ikke kan karakterisere som lægmænd: der er repræsentanter for sagførerstanden, der er tre ministre, som aktivt har deltaget i opgøret, og en repræsentant for anklagemyndigheden, som jo også har haft en del med disse ting at gøre, der er mange interesser repræsenteret, der er mange med forkundskaber, som kan give anledning til diskussioner om det ene og det andet spørgsmål om, hvordan disse lovbestemmelser endeligt skal udformes. Selvom denne behandling i landstinget, altså den gentagne behandling i et andet ting, ikke skulle medføre ændring blot af et eneste punk-

tum, vil den alligevel for befolkningen og retsbevidstheden være af en så betryggende karakter, at den ikke kan vurderes højt nok.

Jeg vil tilføje, at al den tale om, at landstinget har overlevet sig selv, forekommer mig at være noget snak. Ordningen med den højere valgretsalder er noget forældet, det kan man nok sige, men bortset fra dette vil en gentagen behandling af vigtigere og betydningsfulde lovforslag som disse i en ny forsamling ved andre dygtige personer altid være et plus. Heri ligger ikke, at jeg for enhver pris vil holde på et tokammersystem. Jeg venter med interesse, om man kan opstille et etkammersystem, der giver de samme betryggende garantier som et tokammersystem, og jeg vil absolut ikke stille mig afvisende overfor et sådant, men jeg vil ikke gå med til et etkammersystem, alene fordi landstinget skulle have „overlevet sig selv“. Jeg vil kun gå med til et etkammersystem, hvis det kan give samme gode og betryggende behandling af lovforslagene som det tokammersystem, vi nu har.

Med hensyn til lovforslaget om dødsstraf synes jeg, det er en lykkelig løsning, man har fundet frem til i folketinget: at reglerne om dødsstraf for de her omhandlede forbrydelser er taget ud af den militære straffelov. I denne er der jo i forvejen bestemmelser om dødsstraf, og der har altid været det, noget, man sommetider glemmer. Jeg synes, man har fået en lykkelig og heldig løsning, men jeg ville have været endnu mere tilfreds, hvis man havde indsat reglerne på deres naturlige plads i systemet, også ud fra den begrundelse, at man skal kunne finde bestemmelserne, hvor de hører hjemme. På den anden side vil jeg nok sige, at når dette lovforslag kommer til at stå for sig selv, er det med ildskrift indskærpet, at der er dødsstraf for visse handlinger begået under krig eller fjendtlig besættelse.

Jeg kan anbefale, at man går ind for dette lovforslag. Jeg ved, at der er medlemmer her, der af principielle eller personlige grunde ikke kan stemme for det, men jeg vil mene, at det er det rigtigste, om man overfor disse grove forseelser kan sætte ind med den strengeste straf.

Jeg hører nu og har også regnet med, at disse to lovforslag skal behandles nærmere i udvalg, og jeg vil mene, at denne udvalgs-